

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové – pobočka v Pardubicích rozhodl v senátě složeném z předsedy senátu JUDr. Jana Dvořáka a soudců Mgr. et Mgr. Jaroslava Vávry a JUDr. Petry Venclové, Ph.D., ve věci

žalobce: **ROYAL CROWN DATABANK, s.r.o.**, IČ: 64942236
sídlem Prokopova 156/11, 130 00 Praha 3
zastoupeného advokátem Mgr. Václavem Voříškem
sídlem Ledčická 649/15 182 00 Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Pardubického kraje**
sídlem Komenského nám. 125, 532 11 Pardubice,

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 27. 5. 2016, č. j. KrÚ
40762/2016/ODSH/12,

takto:

- I. Žaloba **se zamítá.**
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

1. Žalovaný zamítl rozhodnutím ze dne 27. 5. 2016, č. j. KrÚ 40762/2016/ODSH/12 podle § 90 odst. 5 zákona č. 500/2004 Sb., správního řádu (dále jen „správní řád“), odvolání žalobce proti rozhodnutí Magistrátu města Pardubic (dále jen „správní orgán prvního stupně“) ze

dne 29. 2. 2016, č. j. OSA/P-7387/15-D/41 a uvedené rozhodnutí potvrdil. Podle rozhodnutí správního orgánu prvního stupně se žalobce jako provozovatel vozidla tovární značky V., registrační značky vozidla X dopustil správního deliktu podle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (dále jen „zákon o silničním provozu“) tím, že nezajistil v rozporu s ustanovením § 10 zákona o silničním provozu, aby při užití jím provozovaného vozidla na pozemních komunikacích byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, konkrétně, když nezjištěný řidič dne 8. 12. 2014 v době před 10:38 hod, kdy byl přestupek zjištěn a zadokumentován na n. Z. M. poblíž čp. X v P. zaparkoval vozidlo uvedené tovární a registrační značky v rozporu s dopravní značkou IP 25a (zóna s dopravním omezením, zakazuje se stání bez platné parkovací karty nebo zaplaceného parkovacího poplatku) a dopustil se tak přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu pro porušení ustanovení § 4 písm. c) téhož zákona. Za spáchaný správní delikt byla žalobci podle § 125f odst. 3 zákona o silničním provozu uložena pokuta ve výši 1.500 Kč a dále mu byla na základě § 79 odst. 5 správního řádu uložena povinnost nahradit paušální částku nákladů řízení ve výši 1.000 Kč.

2. Žalobce napadl rozhodnutí žalovaného včasnou žalobou podanou podle § 65 a následujících zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního (dále jen „s.ř.s.“).
3. V první řadě žalobce namítal, že správní orgán prvního stupně postupoval v rozporu se zákonem o silničním provozu, neboť žalobce správnímu orgánu prvního stupně na výzvu učiněnou podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu, jako provozovatel vozidla řádně sdělil totožnost řidiče, avšak správní orgán prvního stupně neprovedl všechny nezbytné kroky ke zjištění pachatele daného přestupku. Žalobce vytýká správnímu orgánu prvního stupně, že ho jako svědka nepředvolal k ústnímu jednání ve věci přestupku, neboť jemu byly známy okolnosti zapůjčení vozidla označenému řidiči. Dále žalobce sporuje jako nezákonný postup, kdy správní orgán prvního stupně ustanovil označenému řidiči opatrovníkem svého zaměstnance. Dle žalobce bylo řízení o přestupku vedeno pouze formálně za účelem zahájení řízení o správním deliktu s žalobcem jako provozovatelem vozidla. Žalobce tedy shledává nezákonný postup správního orgánu prvního stupně, a tudíž i nezákonnost žalovaného, který rozhodnutí správního orgánu prvního stupně potvrdil.
4. Dále žalobce trval na tom, že ve věci mělo být provedeno ústní jednání, když takový postup je nezbytný s ohledem na povahu správního deliktu jako trestního obvinění ve smyslu ust. čl. 6 odst. 1, odst. 3 písm. c) Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod (dále „Evropská úmluva“), jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Dle žalobce je totiž třeba použít s ohledem na povahu trestního obvinění analogii trestního práva a dovodit povinnost ústního jednání, přičemž odkázal na rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15A 14/2015-35, na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30A 56/2014-35 a dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu (dále též „NSS“) ze dne 7. 1. 2016, č. j. 9As 139/2015-30, kdy žalobce tvrdí, že v těchto rozsudcích byla vyslovena povinnost nařídit ústní jednání ve věci správního deliktu.
5. Nadto žalobce uvedl, že, i pokud by nebylo nutno nařizovat ústní jednání, mělo být prováděno dokazování za jeho osobní účasti jako účastníka řízení s odkazem na ustanovení

§ 50 odst. 1 správního řádu. Dokazování, které bylo provedeno v průběhu správního řízení, považuje za nezákonné a tvrdí, že měl právo být vyrozuměn o možnosti účastnit se provádění dokazování mimo ústní jednání v souladu s ustanovením § 51 odst. 2 správního řádu, k čemuž odkázal na rozsudek Krajského soudu v Plzni ze dne 20. 7. 2015, č. j. 57A 51/2014-34, podle kterého je porušení uvedené zásady bezprostřednosti procesní vadou takové intenzity, že tato mohla mít vliv na zákonnost rozhodnutí ve věci samé. Žalobce trval na tom, že v dané věci, přestože byl vyrozuměn písemností ze dne 7. 1. 2016 o konání dokazování mimo ústní jednání a o možnosti následného seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí podle § 36 odst. 3 správního řádu, nevyrozuměl ho správní orgán a nepoučil ho výslovně o jeho právu přímo se dokazování účastnit.

6. Dále vznesl žalobce námitky do spáchání přestupku, když má za to, že nebylo prokázáno, že řidič vozidla skutečně parkoval v působnosti dopravní značky IP 25a a musel tak zakoupit parkovací lístek. Namítá, že správní orgán prvního stupně a následně žalovaný správní orgán vycházely pouze z úředního záznamu („předání věci“), který nemůže sloužit jako důkazní prostředek, k čemuž odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 22. 1. 2009, sp. zn. 1 As 96/2008, podle kterého úřední záznam poskytuje tzv. předběžnou informaci o věci a nelze jej považovat za důkaz. Dle žalobce je přitom „předání věci“ materiálně pouze úředním záznamem. Pokud jde o fotografie z místa spáchaného přestupku, pak žalobce tvrdí, že z fotografie s ohledem na absenci data a času pořízení není zřejmé, zda řidič skutečně zaparkoval v působnosti dopravní značky IP 25a na n. Z. M. v P. a zda musel zakoupit parkovací lístek. Žalobce tvrdí, že na daném místě mohl řidič parkovat a fotografie mohly být pořízeny v neděli dne 7. 12. 2014 (den před údajným spácháním přestupku), kdy parkování není zpłatněno. K neprůkaznosti fotografií bez uvedení data a času pořízení odkázal žalobce na rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 25. 2. 2016, č. j. 30 A 80/2015- 43. Dále žalobce uvedl, že jím označený řidič hradí údajně vždy parkovné v Pardubicích pomocí SMS, což však strážníci městské policie neprověřili, není tedy prokázáno, zda došlo ke spáchání přestupku. Stejně tak není z „předání věci“ zřejmé, za jakých faktických okolností ke zjištění údajného přestupku došlo. Dle žalobce neměl správní orgán prvního stupně dostatek podkladů pro zahájení správního řízení o správním deliktu s žalobcem jako provozovatelem vozidla.
7. Dále žalobce uplatnil námitku promlčení správního deliktu provozovatele vozidla s tím, že v době spáchání přestupku nebyla stanovena lhůta k projednání správního deliktu provozovatele vozidla podle § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích, avšak s ohledem na to, že tento musí vykazovat znaky přestupku podle § 125f odst. 2 písm. c) zákona o provozu na pozemních komunikacích, vztahovala se na tento správní delikt lhůta projednatelnosti přestupku, a to lhůta 1 roku. Žalobce odkázal na Metodiku k usměrnění některých správních činností obecních úřadů, obcí s rozšířenou působností, krajských úřadů a Magistrátu hl. m. Prahy v souvislosti se změnou zákona č. 361/2000 Sb., zákonem č. 297/2011 Sb., vydanou Ministerstvem dopravy pod č.j. 8/2013-160/OST/5: *„Správní delikt provozovatele vozidla nelze projednat, uplynula-li ode dne spáchání projednávaného přestupku doba delší než 1 rok. Tuto analogii § 20 odst. 1 zákona o přestupcích doporučujeme uplatnit v souladu se zásadou správního řízení „in dubio mitius“.* Podle žalobce tak byl postup žalovaného v rozporu s principem právní jistoty, neboť bylo rozhodnuto v rozporu s uvedenou metodikou.

8. Pokud jde o samotnou skutkovou podstatu správního deliktu provozovatele vozidla a zejména o povinnost stanovenou podle § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, ta je dle právního názoru žalobce v rozporu s Ústavou a s Listinou základních práv a svobod. Žalobce odmítá presumpci odpovědnosti provozovatele vozidla, neboť se jedná o uzákonění pravidla vyžadujícího nespílitelné chování, když provozovatel vozidla není schopen ovlivnit chování řidiče. Žalobce se dovolává analogie se situací, kdy držitel zbraně by odpovídal za trestný čin proti životu a zdraví, pokud by čin spáchal ten, jemuž byla zbraň po právu svěřena, přičemž takový skutečný střelec by vyvázl bez trestu.
9. Žalobce navrhl zrušení napadeného rozhodnutí včetně předcházejícího rozhodnutí správního orgánu prvního stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení.
10. Žalovaný ve svém vyjádření k žalobě setrval na skutkovém a právním zhodnocení tak, jak jej předestřel v žalobou napadeném rozhodnutí, přičemž doplnil, že žalobce neprokázal úhradu parkovného pomocí SMS, a navrhl zamítnutí žaloby pro její nedůvodnost.
11. Krajský soud rozhodl prvním rozsudkem ve věci ze dne 29. 11. 2017 tak, že žalobu zamítl. Tento rozsudek byl zrušen rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 As 8/2018-48, v němž Nejvyšší správní soud vyslovil závazný právní názor, že je ve věci třeba prokázat, zda bylo vozidlo žalobce v předmětný čas zaparkováno v úseku platnosti dopravní značky IP 25a, resp. zda tam bylo zaparkováno bez úhrady parkovného. Závěr krajského soudu, který při posouzení těchto okolností vycházel z oznámení městské policie a z fotodokumentace, považoval Nejvyšší správní soud za nedostatečný. Krajský soud připomíná, že žalobce uplatnil námitku údajné úhrady parkovného pomocí SMS až v žalobě, když výslovně uvedl: *„Řidič sám přitom uvádí, že v Pardubicích vždy platí parkovné prostřednictvím sms zprávy.“*
12. Krajský soud opětovně přezkoumal žalobou napadené rozhodnutí v mezích řádně uplatněných žalobních bodů, a to podle skutkového a právního stavu v době rozhodování správních orgánů (§ 75 odst. 1, 2 s.r.s.), přičemž ve věci bylo rozhodnuto po doplnění dokazování při jednání soudu dne 2. 10. 2019, k němuž se řádně předvolaný právní zástupce žalobce nedostavil, omluvil se ze zdravotních důvodů a požádal o odročení jednání. V dané věci rozhodoval soud v nepřítomnosti žalobce a jeho právního zástupce z následujících důvodů (podrobně jsou důvody uvedeny v protokole o jednání ze dne 2. 10. 2019).
13. Jeden den před konáním jednání v 14:27 hodin byla soudu doručena datová zpráva obsahující žádost právního zástupce žalobce o odročení jednání z důvodu *„pracovní neschopnosti Mgr. Václava Voříška“*, bez dalších údajů o jeho údajné nemoci, přiloženo k této žádosti bylo rozhodnutí o dočasné pracovní neschopnosti ze dne 30. 9. 2019 (dále též „potvrzení“). Krajskému soudu je z jeho úřední činnosti známo, že takovýmto obdobným způsobem postupoval jmenovaný advokát ve věcech jím zastupovaných žalobců, a to jmenovitě např. ve věcech sp. zn. 52 A 105/2016, 52 A 7/2017, 52 A 71/2016, 52 A 72/2016, 52 A 79/2016, 52 A 49/2017, kdy těsně před zahájením jednání došla soudu žádost o odročení jednání ze zdravotních důvodů, která buď nebyla doložena lékařským potvrzením a nevyplýval z ní druh „zdravotního postižení“ jmenovaného advokáta, anebo, jako v tomto případě, byla doložena údajně lékařským potvrzením, ale nevyplýval z něj údaj o tom, že nemoc brání Mgr. Voříškovi účastnit se jednání. Soud není povolán k hodnocení schopnosti údajně nemocného advokáta dostavit se k soudnímu jednání a

suplovat tak odborné znalosti lékaře a pouze podle diagnózy uvedené na potvrzení lékaře posuzovat otázku, zda advokát byl či nebyl schopen se k jednání soudu dostavit a zastoupit při něm žalobkyni. Ostatně žádná diagnóza sama o sobě bez dalšího neurčuje, zda daná nemoc takové činnosti brání či nebrání. Jmenovaný advokát sice soudu sdělil, že se jedná o chřipku, avšak z tohoto potvrzení nevyplývá, že Mgr. Voříšek nebyl schopen se k soudu dostavit a účastnit se jednání. Nadto Mgr. Voříšek neposkytl soudu před jednáním reálnou možnost ověřit si skutečnosti jím tvrzené, neboť údaje na zmíněném potvrzení včetně razítka lékaře jsou nečitelná a v návrhu na odročení jednání sice jmenovaný advokát soudu sděluje, že se jedná o potvrzení o jeho pracovní neschopnosti vystavené jeho „praktickou dlouholetou lékařkou“, ale její jméno a příjmení s adresou zdravotnického zařízení uvedeno nebylo. Nadto údaj o rodném čísle je nereálný (711506/1869). Potvrzení bylo vystaveno již dne 30. 9. 2019, ale soudu je advokát Mgr. Voříšek zaslal až den před konáním jednání odpoledne, kdy musel předpokládat, že soud nebude schopen si údaje jím tvrzené ověřit, a to tím spíše, kdy žádné bližší údaje o jeho „praktické dlouholeté lékařce“ sám v návrhu na odročení jednání neuvedl a nejsou ani zjištělné z potvrzení.

14. Krajskému soudu je známo z jeho rozhodovací činnosti a rovněž to vyplývá i z rozhodovací činnosti Nejvyššího správního soudu, že tento advokát v minulosti projevoval určité snahy o obstrukční protahování a maření jednání (srov. např. usnesení NSS č. j. Nao 169/2017, Nao 122/2017 – 136, č. j. Nao 118/2017 – 45), zejména ve věcech přestupků a správních deliktů, kdy přebíral zastoupení od advokáta Mgr. Jaroslava Topola, podával obsáhlé účelové námitky podjatosti vůči předsedovi senátu JUDr. Janu Dvořákovi (srov. např. usnesení NSS ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 118/2017 – 145, ve kterém NSS konstatoval, že tento advokát maří jednání soudu, v usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 1175/2017 – 161 bylo jeho tvrzení v námitce podjatosti vyhodnoceno za „ničím nepodloženou fabulaci“). Ostatně obdobně se vyjádřil i Nejvyšší správní soud v rozsudku vydaném v této věci žalobce dne 17. 1. 2019, č. j. 5 As 8/2018-48: „[10] Nejvyšší správní soud se především musel zabývat namítanou vadou řízení před krajským soudem spočívající v odepření možnosti účastnit se jednání před soudem. Tuto námitku neshledal Nejvyšší správní soud důvodnou. [11] Nejvyšší správní soud konstatuje, že tvrzený důvod neúčasti musí být hodnověrný a nemůže být pouze účelový, resp., že cílem omluvy není prodlužovat řízení (např. usnesení Ústavního soudu sp. zn. II. ÚS 3576/14). Nejvyššímu správnímu soudu je především z úřední činnosti známa opakovaná procesní strategie zástupce stěžovatele, při níž, tak jako v tomto případě, je při podání žaloby zástupcem (různých žalobců) Mgr. Topol, a před jednáním či v den nařízeného jednání soudu dojde ke změně zástupce, jímž je nově JUDr. V. Voříšek, který poté vznese námitku podjatosti proti ve věci rozvrhem práce od počátku řízení určenému soudci, popř. podá návrh na odročení jednání z důvodů zdravotních či jiných (srov. např. rozsudky NSS sp. zn. 9 As 149/2017, sp. zn. 6 As 224/2017, či usnesení NSS sp. zn. Nao 169/2017; ve věci nyní projednávané viz též usnesení NSS ze dne 25. 5. 2017, č. j. Nao 175/2017 – 161, kterým bylo rovněž rozhodováno o námitce podjatosti předsedy senátu rozhodujícího ve věci nyní přezkoumávané). Již v rozsudku ze dne 20. 4. 2017, č. j. 1 As 258/2016 – 28, Nejvyšší správní soud poznamenal: „Přijetí závěru o zneužívání práva nebrání, že jej soud učinil na základě jednání žalobcova zmocněnce a nikoliv žalobce samotného, ačkoli je to právě žalobce, komu je to k tíži. Stejně jako volba způsobu komunikace se správním orgánem, je i samotná volba zástupce ve správním řízení odpovědností účastníka. Pokud si tedy účastník správního řízení zvolí zmocněnce, jehož strategií je procesní pasivita a vyhýbání se doručování, nese účastník rovněž s touto strategií spojená rizika (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu v obdobné

věci ze dne 15. 9. 2015, č. j. 8 As 57/2015 - 46). "Obdobný závěr lze učinit i pro řízení soudní. Nejvyšší správní soud neshledal žádný důvod se jakkoliv odklánět od předcházejících právních závěrů v této otázce ani v nyní projednávané věci."

15. Jednání lze odročit jen z důležitého důvodu, přičemž tento důvod musí být sdělen a řádně doložen, jen na základě konkrétních okolností může soud dovodit, zda uplatněná omluva je důvodná (srov. např. usnesení Nejvyššího soudu ze dne 25. 5. 1999, sp. zn. 31 Cdo 2432/1998). Ačkoliv důležitým důvodem vedoucím k odročení ústního jednání může být i zdravotní indispozice účastníka či jeho právního zástupce (srov. např. nálezy ÚS sp. zn. 136/99), rovněž tuto skutečnost je třeba soudu náležitě doložit a musí z ní být patrné, že neúčast účastníka při jednání je hodnověrná a není pouze účelová, respektive jejím cílem není dále prodlužovat řízení (srov. např. usnesení ÚS sp. zn. II.ÚS 3576/14). Na tomto místě je třeba pro úplnost dodat, že zdravotní indispozice nelze dokládat pouze potvrzením o dočasné pracovní neschopnosti, neboť to se vystavuje především pro účely sociálního zabezpečení a pro pracovněprávní účely. Potvrzení lékaře, že je pacient práce neschopným, ještě nevypovídá o tom, že není schopen dostavit se k veřejnému jednání soudu. K tomu, aby bylo možné považovat omluvu za řádnou, musí být vedle dokladu o pracovní neschopnosti soudu předložena aktuální lékařská zpráva ohledně zdravotního stavu; v opačném případě ji nelze považovat za relevantní (srov. např. usnesení Ústavního soudu ze dne 11. 11. 2009, sp. zn. I. ÚS 1717/09).
16. Konečně je třeba připomenout, že není povinností soudu, pokud advokátem uváděné důvody neshledá obecný soud dostatečně závažnými, aby advokáta o svém odmítavém stanovisku k takové žádosti žadatele uvědomoval; i v takovém případě je věcí zástupce, je-li jím advokát, aby se sám o osudu své žádosti závčas přesvědčil a stanovisku obecného soudu přizpůsobil režim svého pracovního dne (srov. např. usnesení Ústavního soudu sp. zn. III. ÚS 3736/11).
17. V případě této žádosti o odročení je třeba ji vnímat v kontextu dosavadního účelového jednání tohoto zástupce s tím, že postup Mgr. Voříška nevybočuje z dosavadních jeho pokusů o maření soudních jednání z obdobných důvodů (např. rozsudek NSS ze dne 23. 5. 2018., č. j. 6 As 224/2017-34 /bod 18/: *„Nejvyšší správní soud za popsané procesní situace námitku projednání věci v nepřítomnosti stěžovatele a jeho zástupce shledal neopodstatněnou. Především ani Nejvyššímu správnímu soudu do současné doby stěžovatel, resp. jeho zástupce nedoložil, že by skutečně dne 21. 6. 2017 byl ošetřen z důvodu akutního onemocnění v Nemocnici na Bulovce, jak sám avizoval. I Nejvyššímu správnímu soudu je z úřední činnosti známa opakovaná procesní strategie, při níž tak jako v tomto případě, je při podání žaloby zástupcem (různých žalobců) Mgr. Topol, aby pak těsně před jednáním či v den nařízeného jednání soudu došlo ke změně zástupce, jímž je nově JUDr. V. Voříšek, který současně s předložením plné moci vznese námitku podjatosti proti ve věci rozvrhem práce od počátku řízení určenému soudci, popř. podá návrh na odročení jednání z důvodů zdravotních či jiných, nijak konkrétně nedoložených. Následně i opakuje tutéž námitku v kasační stížnosti, jako v této věci, např. právě ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 52A 105/2016, kdy došlo k akutnímu onemocnění téhož zástupce dne 10. 5. 2017. Konečně, že i v dané věci šlo o postup účelový, zjevně vyplývá z obdobného postupu při změně zastoupení ve věci vedené u krajského soudu pod sp. zn. 52 A 71/2016 a usnesení kasačního soudu ze dne 30. 3. 2017, č. j. Nao 119/2017 - 92, o námitce podjatosti vůči témuž soudci krajského soudu, a lze toliko dodat, že*

přesto zástupce žalobce následně uvedený obstrukční postup zopakoval jak v květnu, tak v červnu 2017.).“

18. Nadto je třeba uvést, že jmenovaný advokát zaměstnává koncipientku Mgr. M. K., jak soud zjistil ze seznamu advokátů na [www stránkách České advokátní komory](http://www.strankach.ceskaadvokati.cz). I kdyby teoreticky ani ta nemohla v substituci advokáta Mgr. Václava Voříška zastupovat, tak v České republice činil počet advokátů v roce 2017 celkem 11 520 advokátů, přičemž jistě nic nebránilo tomu, aby si Mgr. Václav Voříšek zajistil substituci některým z nich (např. Mgr. Topol, který rovněž zastupoval v obdobných věcech u zdejšího soudu s tím, že Mgr. Václava Voříška pravidelně zastupoval Mgr. Jaroslav Topol v substituci, tedy v dané věci tomu mohlo být výjimečně naopak). V uvedeném podání ze dne 1. 10. 2019 jmenovaný advokát tvrdí, že koncipientka Mgr. K. se nemůže účastnit jednání, protože je v Německu a soud si to může ověřit, a dále, že další advokátní koncipient, který příležitostně vykonává substituci u nadepsaného krajského soudu, Mgr. T. B., je nemocen, což dokládá lékařskou zprávou, a dále že žalobce důvěřuje pouze Mgr. Voříškovi. Jistě však stejně kvalitně by byl schopen zastoupit žalobce např. Mgr. Jaroslav Topol, který je znám zastupováním před soudy v obdobných věcech a který v této věci původně zastupoval, či jiný advokát se specializací na oblast správního trestání.
19. Soud proto vyhodnotil zmíněný návrh na odročení jednání jako účelový se snahou o oddálení vydání rozhodnutí ve věci samé a jednal ve věci bez přítomnosti žalobce a jeho právního zástupce.
20. Z obsahu správního spisu soud zjistil, že oznámení Městské policie Pardubice o podezření z daného přestupku bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno dne 13. 3. 2015 a obsahovalo přílohu, podle které přestupek zjistil a zadokumentoval strážník městské policie P. M.
21. Výzva správního orgánu prvního stupně k zaplacení částky podle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu ze dne 18. 5. 2015 byla žalobci doručena spolu s fotodokumentací do datové schránky dne 25. 5. 2015. Žalobce byl ve správním řízení zastoupen obecným zmocněncem FLEET Control, s.r.o., který správnímu orgánu prvního stupně podáním ze dne 2. 6. 2015 bez podání dalších informací sdělil, že v uvedené době měl vozidlo k užívání pan L. Y., nar. X, P. Vzhledem k tomu, že se uvedené osobě nepodařilo doručit předvolání k podání vysvětlení, neboť dle záznamu poštovního doručovatele je adresát neznámý (a to jak na adrese uvedené zmocněncem žalobce, tak na adrese P., která byla zjištěna správním orgánem prvního stupně), byl jí usnesením ze dne 26. 10. 2015 ustanoven opatrovník Ing. C. Š., pracovník Krajského úřadu Pardubického kraje, odboru organizačního a právního a krajského živnostenského úřadu, který se k věci vyjádřil při ústním jednání konaném dne 26. 11. 2015 v tom smyslu, že spáchání přestupku panem L. Y. nebylo ničím prokázáno. Následně dne 30. 11. 2015 bylo vydáno rozhodnutí o zastavení řízení ve věci přestupků, kterých se měl dopustit pan L. Y., nar. X (jednalo se celkem o čtyři skutky údajného parkování v rozporu se zákonem). Toto rozhodnutí nabylo právní moci dne 1. 1. 2016.
22. Dne 11. 1. 2016 byla zmocněnci žalobce, tj. společnosti FLEET Control, s.r.o., doručena písemnost, která obsahovala sdělení o zahájení správního řízení, vyrozumění o provedení důkazů mimo ústní jednání a poučení o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí. V uvedené písemnosti bylo obsaženo výslovné poučení o tom, že důkazy, a to listiny obsažené ve správním spise, budou prováděny mimo ústní jednání dne 8. 2. 2016

v 9:30 hodin v budově Magistrátu města Pardubic s tím, že poté bude mít správní orgán shromážděny podklady pro vydání rozhodnutí. K vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí byla žalobci stanovena lhůta 5 dnů od provedení důkazů s uvedením času, kdy se lze dostavit ke správnímu orgánu prvního stupně s tím, že je možné dohodnout i jiný čas. Dále je ve správním spise založen záznam o provedení důkazu listinou ze dne 8. 2. 2016 v době od 9:00 do 9:30 hodin. Výslovně je zde uvedeno, že se účastník řízení k provedení důkazů nedostavil.

23. Dne 29. 2. 2016 vydal správní orgán prvního stupně rozhodnutí (ve znění opravného usnesení ze dne 24. 5. 2016), které bylo následně rozhodnutím žalovaného k odvolání žalobce potvrzeno, jak uvedeno shora. Dle odůvodnění prvostupňového rozhodnutí vzal správní orgán prvního stupně na základě oznámení Městské policie Pardubice a na základě pořízené fotodokumentace za prokázané, že vozidlo, jehož je žalobce provozovatelem, stálo v rozhodnou dobu bez uhrazeného parkovacího poplatku v působnosti dopravní značky IP 25a (zóna s dopravním omezením, zakazuje se stání bez platné parkovací karty nebo zaplaceného parkovacího poplatku), tedy vzal za prokázané, že se nezjištěný řidič dopustil přestupku podle § 125c odst. 1 písm. k) zákona o silničním provozu, tedy uzavřel, že se žalobce dopustil správního deliktu podle § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu, neboť nezajistil v rozporu s ust. § 10 zákona o silničním provozu, aby byly při užití vozidla na pozemní komunikaci dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, přičemž jeho odpovědnost je objektivního charakteru, tedy bez ohledu na zavinění. Žalobce napadl rozhodnutí správního orgánu prvního stupně blanketním odvoláním, které dne 30. 3. 2016 k výzvě správního orgánu prvního stupně doplnil o námitku neprovedení ústního jednání ve věci, námitku promlčení správního deliktu a o námitku, že mělo být zahájeno řízení o přestupku s panem L Y., nar. X. Bližší informace k okolnostem údajného zapůjčení vozidla či k osobě řidiče však žalobce neuvedl. Neuvedl ani tu námitku, že by snad uvedený řidič měl hradit v Pardubicích parkovné vždy pomocí SMS.
24. Žalovaný v odůvodnění žalobou napadeného rozhodnutí shrnul skutková zjištění a průběh správního řízení před správním orgánem prvního stupně. K odvolacím námitkám uvedl, že řízení ve věci přestupku bylo s označenou osobou údajného řidiče zahájeno, avšak pro nedostatek důkazů bylo v souladu s ustanovením § 76 odst. 1 písm. c) zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích (dále jen „zákon o přestupcích“) zastaveno, tedy byly splněny podmínky pro zahájení řízení o správním deliktu podle § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu. Ve vztahu k námitce absence ústního jednání žalovaný zdůraznil, že takovou povinnost nelze dovodit z ustanovení § 49 odst. 1 správního řádu a že v dané věci byl žalobce dostatečně poučen podle § 36 odst. 3 správního řádu, přičemž o důkazech provedených mimo ústní jednání byl sepsán řádně záznam, což odpovídá postupu, který byl akceptován Nejvyšším správním soudem v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015 – 51 a obdobně rovněž v rozsudku Krajského soudu v Hradci Králové, pobočky v Pardubicích ze dne 8. 7. 2015, č. j. 52A 65/2014-38, podle kterého není dána zákonná povinnost nařizovat ústní jednání ve věci správního deliktu. K odvolací námitce promlčení správního deliktu pak žalovaný zaujal ten právní názor, že prekluzivní lhůta v délce jednoho roku se týká pouze přestupků, nikoliv správního deliktu provozovatele vozidla.

25. S ohledem na shora uvedený právní názor Nejvyššího správního soudu v rozsudku ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 As 8/2018-48, doplnil krajský soud při jednání dne 2. 10. 2019 dokazování níže uvedenými listinami, které předložil žalovaný ke skutečnostem, které byly Nejvyšším správním soudem označeny za neprokázané, tj. místo parkování v době a úseku působnosti dopravní značky zakazující stání bez uhrazeného parkování a uhrazení parkovacího poplatku pomocí SMS.
26. Předně se soud soustředil na prokázání toho, zda vozidlo bylo zaparkováno v úseku působnosti dopravní značky IP 25a. Byl proto proveden důkaz písemným vyjádřením P. M., strážníka Městské policie Pardubice, ze dne 10. 4. 2019. Jednalo se o strážníka městské policie, který zadokumentoval daný přestupek, jak vyplývá z přílohy oznámení Městské policie Pardubice ze dne 13. 3. 2015. Obsahem uvedeného písemného vyjádření bylo prokázáno, že jmenovaný strážník provedl před zadokumentováním přestupku kontrolu dopravního značení a že dopravní značka IP 25a (dle nové právní úpravy dopravní značka IZ 8a) u kruhového objezdu byla v pořádku. Z vyjádření Magistrátu města Pardubic, odboru dopravy ze dne 9. 4. 2019, které bylo podáno k žádosti Magistrátu města Pardubic, odboru správních agend ze dne 9. 4. 2019, vzal soud za prokázané, že dopravní značení, tj. dopravní značka IP 25a s vyobrazením dodatkové značky č. IP 13c (parkoviště s parkovacím automatem) bylo schváleno Magistrátem města Pardubic, odbor dopravy opatřením obecné povahy č.j. MmP/7282/2006 a instalováno bylo dne 31. 2. 2006. Dle uvedeného písemného vyjádření strážníka P. M. stálo vozidlo tovární značky V. reg. zn. X na n. Z. m. poblíž domu čp. X v P. z boku budovy na druhém parkovacím místě zprava, tj. v úseku platnosti dopravní značky IP 25, tedy v úseku zakázaného stání bez uhrazeného parkovacího poplatku či bez umístění platné parkovací karty. Ve správním spise je založena karta vozidla uvedené registrační značky, podle které je provozovatelem vozidla právě žalobce. Postavení vozidla jmenovaný strážník rovněž zakreslil do výtisku mapy dané lokality města Pardubice. Soud přitom připomíná, že na základě skutkových okolností věci není žádný rozumný důvod k tomu, aby pochyboval o pravdivosti podaného vyjádření jmenovaného strážníka městské policie. Žalobce v dané věci neuvedl žádné konkrétní námitky proti nezaujatosti a nestrannosti dotčených strážníků městské policie, tedy není žádný rozumný důvod pochybovat o jejich nestrannosti v dané věci, jak ostatně odpovídá i judikatuře Nejvyššího správního soudu (viz např. rozsudek NSS ze dne 27. 9. 2007, č. j. 4 As 19/2007-114). Tedy nebylo zjištěno, že by zasahující strážníci Městské policie Pardubice měli na výsledku zásahu jakýkoliv zájem, když vykonávali svou povinnost a ani nebylo zjištěno, že by při tomto zásahu překročili míru nezbytnou k dosažení legitimního účelu.
27. Dále bylo provedeno dokazování zhlédnutím čtyř fotografií, které zachycují zaparkované vozidlo žalobce, na nichž je uvedena doba jejich pořízení - pondělí 8. 12. 2014 v 10:45 hodin. Těmito fotografiemi, které byly předloženy soudu rovněž na nosiči CD, je prokázáno, že vozidlo žalobce bylo zaparkováno v uvedenou dobu v úseku platné dopravní značky IP 25a a že za předním sklem vozidla nebyl umístěn parkovací lístek ani parkovací karta. Tímto je vyvrácena žalobní námitka o tom, že fotografie mohly být pořízeny v jinou dobu, tedy v dobu mimo hrazené parkování, zejména např. v neděli, kdy není parkování na daném místě zpoplatněno. Tedy uvedenými důkazy má soud za prokázané, že vozidlo žalobce tovární značky V. reg. zn. X bylo v pondělí 8. 12. 2014 v době před 10:38 hod, kdy byl přestupek zjištěn a zadokumentován (v 10:45 pořízeny

fotografie), zaparkováno na n. Z. m. poblíž domu čp. X v P. v úseku platnosti dopravní značky IP 25, tedy v úseku zakázaného stání bez uhrazeného parkovacího poplatku či bez umístění platné parkovací karty a že zde bylo zaparkováno bez viditelného umístění potvrzení o úhradě parkovacího poplatku či bez viditelného umístění parkovací karty, ač tento poplatek měl být uhrazen.

28. Tyto důkazy jsou přitom plně v souladu s obsahem oznámení Městské policie Pardubice o podezření ze spáchání přestupku na úseku bezpečnosti a plynulosti provozu na pozemních komunikacích ze dne 13. 3. 2015, které bylo správnímu orgánu prvního stupně doručeno téhož dne, v němž je uvedeno, že byl zadokumentován přestupek ve věci nezjištěného řidiče, jak popsán shora. K oznámení byla přiložena fotodokumentace, kdy je na třech snímcích zachyceno uvedené vozidlo, z nichž je nepochybné, že vozidlo je v denní dobu (s ohledem na to, že byl měsíc prosinec, se dle světelnosti rozhodně nejednalo o časně ranní nebo pozdně odpolední dobu) zaparkováno bez umístění parkovacího lístku na viditelném místě za čelním sklem vozidla. Jedná se o tři černobílé fotografie, které jsou totožné s fotografiemi, jimiž byl proveden důkaz před soudem (čtyři barevné fotografie, mezi nimi dva výtisky téže fotografie) a které obsahovaly přesný čas jejich pořízení. Pro úplnost soud uvádí, že z vyjádření Městské policie Pardubice ze dne 10. 4. 2019 bylo zjištěno, že referenti Magistrátu města Pardubic - oddělení deliktů mají do informačního systému městské policie omezený přístup, jde pouze o nahlížení a tisk. Tedy vložené údaje ani fotografie nemohou být mazány či pozměněny.
29. Dále se soud zabýval prokázáním toho, zda byl parkovací poplatek uhrazen formou SMS, jak namítal žalobce jako provozovatel vozidla, nikoliv jako sám přestupce, až v žalobě s tím, že údajný řidič hradí v Pardubicích parkovací poplatek vždy formou SMS. Z vyjádření společnosti GLOBDATA a.s. ze dne 9. 4. 2019, které bylo podáno k žádosti Magistrátu města Pardubic ze dne 4. 4. 2019, vzal soud za prokázané, že uvedený správce parkovacího systému neeviduje žádnou platbu realizovanou pomocí SMS k registrační značce vozidla X ze dne 8. 12. 2014. To, že je společnost GLOBDATA a.s. správcem parkovacího systému pomocí SMS, bylo k žádosti Magistrátu města Pardubic, odboru správních agend, ze dne 11. 4. 2019, která byla adresována Dopravnímu podniku města Pardubic a.s., ohledně zajišťování správy parkovacího systému, potvrzeno odpovědí Dopravního podniku města Pardubic a.s. ze dne 18. 4. 2019, kde je výslovně uvedeno, že „službu PR SMS Parkování“ zajišťuje společnost GLOBDATA a.s. Dále byl proveden důkaz žádostí Magistrátu města Pardubic o upřesnění informace, tedy o objasnění zkratky „PR SMS.“ Odpovědí společnosti GLOBDATA a.s. ze dne 18. 4. 2019 bylo prokázano, že se jedná o službu Premium SMS, tedy o službu mobilních operátorů, která umožňuje uživatelům telekomunikačních služeb hradit cenu zboží či služeb tak, že uživatel zašle na určité číslo krátkou textovou zprávu, jejíž obsah je specifický pro konkrétní placenou službu. Tedy soud nemá žádné pochybnosti o tom, že správcem systému úhrady parkovného pomocí SMS byla v rozhodném období společnost GLOBDATA a.s. a rovněž nemá žádné pochybnosti o tom, že za vozidlo žalobce nebylo za parkování v daném úseku a v daný čas přestupku zaplacen parkovné pomocí SMS, jak žalobce v postavení provozovatele vozidla tvrdil v žalobě. Tato žalobní námitka byla proto uvedeným doplněním dokazování vyvrácena a lze ji proto označit za zjevně účelovou.
30. K námitce údajného „promlčení“ správního deliktu (správně prekluze, tj. zániku odpovědnosti za správní delikt) uvádí krajský soud následující argumentaci. Podle § 125e

odst. 3 zákona o silničním provozu platí, že odpovědnost právnické osoby za správní delikt zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Otázkou prekluze v době před nabytím účinnosti novely zákona o silničním provozu, ke dni 7. 11. 2014 (zákon č. 230/2014 Sb.), přičemž určité pochybnosti panovaly pouze ve vztahu k nepodnikající fyzické osobě, jako provozovateli vozidla, se zabýval Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 6. 2017, č. j. 10 As 308/2016 – 20, když dospěl k jednoznačnému závěru, že odpovědnost fyzické osoby za správní delikt provozovatele vozidla (§ 125e odst. 5 a § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích, ve znění účinném do 6. 11. 2014) zaniká ve stejné lhůtě jako odpovědnost právnické osoby za správní delikt podle citovaného zákona (§ 125e odst. 3 tohoto zákona *per analogiam*), nikoli v roční lhůtě podle § 20 odst. 1 zákona o přestupcích. Uvedená žalobní námitka však není v dané věci důvodná už právě proto, že výslovně podle § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu (ve znění platném v době spáchání správního deliktu) odpovědnost právnické osoby za správní delikt (žalobce je právnickou osobou) zaniká, jestliže o něm příslušný orgán nezačal řízení do 2 let ode dne, kdy se o něm dozvěděl, nejpozději však do 4 let ode dne, kdy byl spáchán. Tedy s ohledem na to, že žalobce je právnickou osobou, zde nevznikly žádné výkladové pochybnosti. Správní delikt žalobce byl přitom spáchán dne 8. 12. 2014, správní orgán se o něm dozvěděl dne 13. 3. 2015 a správní řízení o správním deliktu bylo zahájeno dne 11. 1. 2016 doručením sdělení o zahájení správního řízení zmocněnci žalobce a skončeno právní mocí žalovaného rozhodnutí, tj. dnem 9. 6. 2016. Tedy je zjevné, že správní řízení bylo zahájeno a pravomocně skončeno v souladu s ust. § 125e odst. 3 zákona o silničním provozu.

31. Dále se krajský soud zabýval namítaným nesplněním podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu ve smyslu ust. § 125f odst. 4 písm. a), b) zákona o silničním provozu. Podle tohoto ustanovení správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezačal řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek NSS ze dne 16. 11. 2014, čj. 1As 131/2014-45). Na prvním místě je tedy odpovědnost přestupce za přestupek, což vyplývá i z ust. § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel právní úpravy správního deliktu provozovatele vozidla. Zcela jasným primárním úmyslem zákonodárce právní úpravy správního deliktu dle ust. § 125f zákona o silničním provozu „je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem, resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu povinnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci – nástroje spáchání protiprávnosti – z hlediska veřejného práva primárně identifikovatelnou a konkrétní osobou“ (srov. rozsudek NSS ze dne 11. 12. 2014, čj. 3As 7/2014-21). „Bylo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné

indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125b odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku“ (srov. rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46). Jen v případě, pokud mají správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, tak jen v tom případě se o to musí pokusit (srov. rov. rozsudek NSS ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46). Takovým případem může být například situace, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu informace o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu. V takovém případě správní orgány by měly a mohly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral (srov. rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové ze dne 28. 8. 2014, č. j. 30 A 92/2013-27 citovaný v rozsudku NSS ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46). Avšak naopak v případě, pokud provozovatel k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat, nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodů podle § 60 odst. 1 věty za středníkem, zákona o přestupcích, nebo dochází-li k řetězení označených osob, je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích, naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt (srov. výše citovaný rozsudek NSS).

32. V daném případě se zjevně nepodařilo doručovat žalobcem označené osobě údajného řidiče, přičemž nebyly v průběhu řízení o přestupku zjištěny žádné důkazy, které by prokazovaly spáchání přestupku údajného řidiče, tudíž bylo řízení o přestupku takové osoby v souladu s § 76 odst. 1 písm. c) zákona o přestupcích, zastaveno. Pokud žalobce disponoval okolnostmi podstatnými pro prokázání viny uvedené osoby, bylo na něm, aby je správnímu orgánu sdělil. Žalobce tak však v konkrétní rovině neučinil v průběhu celého správního řízení, dokonce ani v žalobě. Žalobce ani v odvolání nenamítal, že nebyl předvolán k ústnímu jednání ve věci přestupku jako svědek. Za takové procesní situace nemůže být správnímu orgánu prvního stupně důvodně vytýkán jako nezákonný jeho postup, kdy zahájil řízení o přestupku, přičemž osobě označené za řidiče ustanovil z důvodu neznámého pobytu opatrovníka a následně po provedení ústního jednání ve věci bez předvolání žalobce zastavil řízení o přestupku a zahájil řízení o správním deliktu s žalobcem jako provozovatelem vozidla. Námitka žalobce o tom, že nemělo být zahájeno správní řízení o správním deliktu provozovatele vozidla je nedůvodná, neboť správní orgán prvního stupně v daném případě fakticky, nikoliv pouze formálně, jak tvrdí žalobce, učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele uvedeného přestupku ve smyslu ust. § 125f odst. 4 písm. b) zákona o silničním provozu.
33. Nejvyšší správní soud přitom správnost postupu správního orgánu ohledně ustanovení opatrovníka potvrdil již v rozsudku ze dne 17. 1. 2019, č. j. 5 As 8/2018-48: /22/ „*Námitce stěžovatele ohledně nepřípustnosti opatrovníka ustanoveného obviněnému z přestupku z řad zaměstnanců krajského úřadu Nejvyšší správní soud nepřisvědčil. /23/... Jak vyplynulo ze spisu, ustanovený opatrovník práva obviněného hájil, a to účinně. Nadto věc, která je nyní předmětem soudního přezkumu, se netýká osoby řidiče, který jediný by mohl namítat porušení svých práv v důsledku neúčinnosti obrany ze strany opatrovníka, ale osoby provozovatele vozidla, jímž je*

stěžovatel; ve vztahu k němu však žádný opatrovník, u něhož by bylo lze dovozovat jakýkoli střet hájených zájmů, ustanoven nebyl.“

34. V řízení o správním deliktu se pak žalobce mohl zbavit své objektivní odpovědnosti provozovatele vozidla zásadně pouze, pokud by prokázal, že mu jeho vozidlo před porušením povinnosti řidiče nebo pravidel provozu na pozemních komunikacích bylo odcizeno nebo mu byla odcizena jeho tabulka s přidělenou státní poznávací značkou, nebo že podal žádost o zápis změny provozovatele vozidla v registru silničních vozidel (srov. ust. § 125f odst. 5 zákona o provozu na pozemních komunikacích). Takové liberační důvody však žalobce neuplatnil.
35. Pokud jde o samotné prokázání spáchání přestupku a spáchání správního deliktu, pak tato okolnost byla jednoznačně prokázána provedeným dokazováním před soudem, jak uvedeno shora ve spojení s obsahem správního spisu. Důkazy ve správním řízení byly přitom řádně provedeny mimo ústní jednání, byl o nich řádně pořízen záznam, jak popsáno shora. Nadto, jak již uvedeno, bylo na základě závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu doplněno dokazování v řízení před krajským soudem. Nicméně krajský soud připomíná, že k použitelnosti úředních záznamů včetně fotografií jako důkazů se vyjádřil Ústavní soud např. v usnesení ze dne 20. 6. 2017, č.j. III. ÚS 1319/2017 (bod 9): *„Ústavnímu soudu nezbyvá, než přisvědčit NSS, že k odsouzení za přestupek není nezbytně nutný výsledek policistů provádějících měření, neexistují-li objektivní pochybnosti o jeho správnosti. Ostatně ani v trestním řízení, na jehož standardy stěžovatel upozorňuje, není úplně obvyklé, aby soud vyslyšel policisty provádějící kupříkladu ohledání místa činu či srovnání genetických nebo balistických vzorků. Takový výsledek je naopak spíše výjimkou v situaci, kdy úřední listiny obsahují nějaké nedostatky, nebo rozporuje s dalšími důkazy. U méně závažné přestupkové agendy tak není takový postup rovněž nutný. Úřední záznamy totiž mimo jiné nabízejí výpovědi policistů, kteří by již, zcela pochopitelně, nemuseli být schopni jednotlivé dopravní přestupky kupříkladu s odstupem jednoho roku identifikovat a vzájemně od sebe odlišit.“* Tedy, rovněž na základě tohoto nálezu Ústavního soudu krajský soud v předchozím rozsudku uzavřel, že fotodokumentace spolu s oznámením o podezření ze spáchání přestupku, které zpracovala Městská policie Pardubice, byla dostatečným důkazem o spáchání přestupku včetně té okolnosti, že vozidlo parkovalo v působnosti dopravní značky IP 25a bez uhrazeného parkovacího poplatku, a to jakýmkoliv způsobem, tedy včetně případné úhrady pomocí SMS. Jak již však uvedeno, v tomto ohledu bylo následně dokazování v řízení před krajským soudem dle závazného právního názoru Nejvyššího správního soudu doplněno.
36. Pro úplnost lze uvést, že materiálním znakem přestupku je jeho společenská škodlivost, která spočívá v ohrožení nebo porušení zájmů a hodnot chráněných zákonem. Rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 14. 12. 2009, č. j. 5 As 104/2008-45 přitom akceptuje ten výklad, že naplnění formální skutkové podstaty přestupku sebou zpravidla nese i naplnění materiálního znaku přestupku: *„Jednání, jehož formální znaky jsou označeny zákonem za přestupek, tedy naplňuje v běžně se vyskytujících případech materiální znak přestupku, neboť porušuje či ohrožuje určitý zájem společnosti“.* Tedy je zjevné, že k naplnění materiálního znaku přestupku nedojde pouze v případě, kdy není porušen, ale ani ohrožen chráněný zájem společnosti, nikoliv toliko právem chráněný zájem konkrétního účastníka silničního provozu. V dané věci je přitom z podkladů pořízených strážníky Městské policie Pardubice zjevné, že byl porušen zájem společnosti na dodržování pravidel silničního

provozu vyjádřený dopravní značkou IP 25a. Námitka žalobce o neprokázání jednání, které mělo vykazovat znaky přestupku, je tak zcela nedůvodná.

37. Nad rámec uvedeného (*obiter dictum*) krajský soud uvádí, že nepřehlédl tu okolnost, že osoba, kterou žalobce označil za údajného řidiče, byla označena již opakovaně ve věci různých provozovatelů vozidla, jak ostatně vyplývá i ze samotného usnesení o zastavení řízení ve věci přestupků, které je obsaženo ve správním spise a o němž bylo již zmíněno výše. Nabízí se tak otázka věrohodnosti či účelovosti takového uplatněného tvrzení žalobcem za situace, kdy se jedná o osobu cizí státní příslušnosti, které se zjevně nedaří doručovat. Pro úplnost krajský soud konstatuje, že tyto právě uvedené okolnosti nejsou nosnými důvody tohoto rozsudku.
38. Žalobce dále namítal absenci ústního jednání v průběhu správního řízení, přičemž krajský soud ve shodě s žalovaným konstatuje, že taková povinnost ve věci správního deliktu není správnímu orgánu uložena. Již bylo ustálenou judikaturou Nejvyššího správního soudu opakovaně konstatováno, že ústní jednání je zajištěno v řízení před správními soudy, jak vyplývá z právní úpravy obsažené v s.ř.s. Naopak v dané věci krajský soud nepřihlíží k žalobcem odkazovaným rozsudkům zejména krajských soudů (rozsudek Krajského soudu v Ústí nad Labem ze dne 15. 4. 2015, č. j. 15 A 14/2015-35, rozsudek Krajského soudu v Hradci Králové, ze dne 29. 4. 2015, č. j. 30 A 56/2014-35), neboť jimi není vázán. K čl. 6 Úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 3. 2016, č. j. 1 As 166/2015-29 (bod 12) uvedl: „*Judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek (viz rozsudek velkého senátu ESLP ze dne 16. 11. 2010 ve věci Taxquet proti Belgii, stížnost č. 926/05, § 84 a tam uvedené odkazy na další judikaturu). Ke splnění požadavků čl. 6 Úmluvy proto podle Nejvyššího správního soudu plně postačuje, pokud bude ústní jednání nařízeno v řízení před správním soudem. Důležitou roli hraje i skutečnost, že je možné se práva na spravedlivý proces vzdát (viz např. rozsudek ESLP ze dne 21. 2. 1990 ve věci Håkansson a Sturesson proti Švédsku, stížnost č. 11855/85, § 66). Pokud tedy obviněný ze správního deliktu netrvá na konání ústního jednání v řízení o jeho žalobě ve smyslu § 51 s. ř. s., nemůže později namítat, že došlo k porušení čl. 6 odst. 1 Úmluvy. Na stejných zásadách stojí i právo plynoucí z čl. 38 odst. 2 Listiny (viz např. nálezy Ústavního soudu ze dne 23. 2. 2015, sp. zn. I. ÚS 2852/14, bod 28). Z těchto ustanovení podle Nejvyššího správního soudu neplyne jednoznačná povinnost správních orgánů projednávajících obvinění ze správního deliktu nařídit vždy ústní jednání.*“
39. K požadavkům vnitrostátní právní úpravy Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46 (bod 23) uvedl: „*Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídit v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídit ústní jednání (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 11. 2004, č. j. 3 As 32/2004 – 53). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, č. j. 7 As 57/2010 – 82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.*“ Na základě těchto

názorů došel Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 7. 4. 2016, č. j. 5 As 122/2015-18, k závěru, že: „*V intencích judikatury zdejšího soudu správní orgány tedy nejsou povinny nařizovat ústní jednání v řízení o správních deliktech v situacích, kdy to není nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků.*“ Podle § 49 odst. 1 správního řádu platí, že ústní jednání správního orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Takovou povinnost nestanoví správnímu orgánu ani zákon o silničním provozu jako zvláštní zákon, který vymezuje skutkovou podstatu správního deliktu, tedy správní orgán k tomu, aby nařídil ústní jednání, nebyl povinen na základě právní úpravy, ale ani takovou povinnost nelze dovodit na základě individuálních okolností dané věci. Správní orgán prvního stupně totiž řádně provedl dokazování mimo ústní jednání v souladu s ustanovením § 51 správního řádu a o provedení takového důkazu v souladu s ustanovením § 53 odst. 6 správního řádu učinil záznam do spisu, jak je již uvedeno shora. Krajský soud sice zjistil, že dle zasláního poučení žalobci mělo být dokazování prováděno v čase od 9:30 hod., následně však bylo provedeno již od 9:00 do 9:30 hod. téhož dne, avšak podstatné je, že žalobce, ač byl řádně poučen, se k provedení dokazování vůbec nedostavil, tedy ani v 9:30, což žalobce nesporeoval, a dále, že je ve spise o provedeném dokazování učiněn záznam, jak již uvedeno. Tedy s ohledem na to, že se žalobce k dokazování nedostavil, nelze uzavřít, že byl postupem správního orgánu prvního stupně a následně žalovaným zkrácen na svých procesních právech. Nelze totiž uzavřít, že pokud by se žalobce dostavil, že by pak správní orgán prvního stupně provedení dokazování za jeho účasti nezopakoval. Krajský soud připomíná, že Nejvyšší správní soud v rozsudku vydaném v této věci žalobce dne 17. 1. 2019, č.j. 5 As 8/2018-48 nepřisvědčil námitce nenařízení ústního jednání v řízení o projednání správního deliktu stěžovatele: /24/ „*Jak vyplynulo ze správního spisu, stěžovatel byl řádně uvědoměn o termínu, kdy lze navrhnout důkazy, doplnit řízení, seznámit se s podklady rozhodnutí; v tomto směru nic neučinil a na možnost vyjádřit se k důkazům, na základě kterých správní orgán rozhodl, rezignoval. V žádném případě tak nemohlo dojít k jakémukoliv zkrácení jeho procesní práv.*“

40. Nadto lze uvést, že právo účastníka řízení seznámit se s obsahem správního spisu před vydáním rozhodnutí, pokud byly prováděny listinné důkazy (včetně zhlédnutí fotografie) je dostatečně zaručeno ustanovením § 36 odst. 3 či § 38 odst. 1 správního řádu (viz *mutatis mutandis* /přiměřeně/ např. rozsudek NSS ze dne 29. 5. 2015, č. j. 5 As 197/2014-26). Tedy ani o provádění důkazů listinami obsaženými ve správním spise nemusel být žalobce vyrozumíván, neboť ve vztahu k těmto listinám, rovněž tak fotografiím, které jsou zachyceny v listinné podobě, neboť jsou vytištěny na listu papíru, má žalobce zachováno právo pro seznámení se s podklady pro vydání rozhodnutí. Postup § 51 odst. 2 správního řádu je totiž vyhrazen pro provádění těch důkazů, při jejichž provádění spolupůsobí vedle věcného obsahu důkazu i další skutečnosti, které, ač nejsou bez vlivu na posouzení věrohodnosti zdroje důkazů, nemohou být vyjádřeny v protokolu. Jiná situace je u důkazu, který ve správním spise zůstává založen. Nadto ani okolnost absence ústního jednání v řízení o přestupku není automaticky vadou řízení mající za následek zrušení žalovaného správního rozhodnutí. Tak např. Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 16. 3. 2005, č. j. 3 As 46/2004-60, dospěl k závěru, že správní orgán, který v prvním stupni v řízení o přestupku rozhodl, aniž by nařídil ústní jednání (§ 74 odst. 1 zákona č. 200/1990 Sb. o přestupcích), se dopustil vady řízení, tato vada však nemusí mít bez dalšího vliv na zákonnost rozhodnutí.

41. Konečně žalobce namítal, že skutková podstata správního deliktu je v rozporu s Ústavou a s Listinou základních práv a svobod, když tvrdil, že v podstatě zakotvuje presumpci viny provozovatele vozidla. K této námitce krajský soud zdůrazňuje, že daný správní delikt je založen na objektivní odpovědnosti, tedy není možné argumentovat zásadou presumpce nevinu a dále odkazuje na rozhodnutí Nejvyššího správního soudu ze dne 11. 12. 2014, č. j. 3 As 7/2014-21, v němž je vysloven tento závěr: *„Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci-nástroje spáchání protiprávnosti- z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou. Nejvyšší správní soud je toho názoru, že takto konstruovaná odpovědnost působí individuálně preventivně vůči provozovateli vozidla, stejně tak jako generálně preventivně vůči okolní společnosti, neboť je zřejmé, že zjevně nastalá protiprávnost spjatá s užíváním a potažmo provozem vozidla nezůstane postižena bez odpovědnosti konkrétní osoby. Uvedené nabývá význam právě tehdy, pokud se postih konkrétního pachatele přestupku ukáže neefektivním v důsledku soukromoprávní úpravy uživatelského vztahu vozidla po linii vlastník věci-uživatel. Nejvyšší správní soud podotýká, že stejně tak jako provozovatel vozidla obvykle dbá na ochranu své majetkové hodnoty, bude též v jeho zájmu, aby při vědomí o povinnostech, které pro něj vyplývají ze zákonné úpravy, působil i na jiné osoby (tzn. zajistil dodržování povinností řidiče a pravidel provozu srov. § 125f odst. 1 zákona) ve snaze co nejvíce eliminovat negativní účinky, které mu jako provozovateli mohou vzniknout přímo při užívání jeho vozidla, byť způsobené třetími osobami, v rozporu s veřejnoprávními normami.“*
42. Rovněž Ústavní soud dospěl k závěru, že se nejedná o úpravu protiústavní. Usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15 (dostupné na www.nalus.usoud.cz), totiž odmítl návrh na zrušení ustanovení § 125f zákona o silničním provozu. V odůvodnění zmíněného usnesení přitom uvedl: *„Pochybení obecných soudů a správních orgánů s ústavní intenzitou není Ústavním soudem ve věci spatřováno. Právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel. Obecné soudy řádně, logicky a na podkladě dostatečného důkazního stavu vyložily, proč neposoudily námitky stěžovatele proti správnímu rozhodnutí o vyslovení viny a sankce za spáchaný správní delikt jako důvodné.“* Jak dále uvedl Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 23. 3. 2016, č. j. 6 As 128/2015-32: *„Z tohoto lze tedy dovozovat obecný závěr o ústavní konformnosti předmětné právní úpravy. Pokud by totiž Ústavní soud považoval předmětné ustanovení za protiústavní, byla by pak jeho aplikace provedená správními orgány a soudy logicky stižena protiústavností. Ústavní soud však výslovně uvedl, že v postupu soudů a správních orgánů nespátřuje pochybení dosahující intenzity protiústavnosti.“* Na základě uvedeného je tedy krajský soud toho názoru, že se nejedná o protiústavní právní úpravu.
43. Krajský soud tak po doplnění dokazování ze všech shora uvedených důvodů dospěl k jednoznačnému závěru, že žaloba není důvodná, a proto ji podle § 78 odst. 7 s.ř.s. zamítl.
44. Výrok o náhradě nákladů řízení se opírá o ustanovení § 60 odst. 1 s.ř.s., když neúspěšný žalobce neměl právo na náhradu nákladů řízení a úspěšný žalovaný se práva na náhradu nákladů řízení vzdal.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Pardubice 2. října 2019

JUDr. Jan Dvořák v. r.
předseda senátu